PENTRU UN CLIMAT SĂNĂTOS

CÎTEVA ASPECTE DIN MUNCA DE SELECŢIE ŞI PREGĂTIRE A LOTURILOR REPREZENTATIVE DE POPICE

Acum un an, popicarii noştri au cucerit trei din cele şase titluri puse în joc la campionatele mondiale de la Bucureşti. Performanţa a avut un puternic ecou şi peste hotare, specialiştii şi ziariştii remarcînd succesul sportivilor români. Din păcate, însă, aceste aprecieri elogioase au fost greşit înţelese. Lauda a continuat în cercul restrîns al forului de resort, uitîndu-se că succesele nu ţin de cald o veşnicie.

După „mondiale" se crease atmosfera că echipele reprezentative sînt invincibile pe teren propriu. Iată, însă, că în dubla întîlnire susţinută la Bucureşti cu selecţionatele R.F. a Germaniei, popicarii noştri s-au chinuit să găsească culoarul preferat, pe o arenă ale cărei particularităţi le cunoşteau ca pe propriul buzunar. Ne-a învins, la băieţi, o echipă pe care o surclasasem la Pirmasens, iar la fete am obţinut o victorie dificilă. Specialiştii forului de resort au considerat ca un simplu accident comportarea de la Bucureşti, argumentînd că băieţii, în ansamblu, au realizat o medie mai mult decît mulţumitoare. Cînd ziarul nostru le-a amintit că jocul de popice e prin excelenţă individual şi căderea unuia sau a mai multor jucători costă scump echipa reprezentativă, specialiştii federaţiei s-au supărat.

A venit momentul ca echipele naţionale (masculină şi feminină) să joace peste hotare. Şi iată că ele s-au întors de la Budapesta înfrînte. Scriind într-un articol că formaţia masculină a avut o comportare total necorespunzătoare, forul de resort s-a făcut foc şi a început să umble cu... reclamaţii.

De cîteva săptămîni au început pregătirile pentru campionatele mondiale, programate în 1968 în Austria. Loturile republicane au fost completate cu o serie de tineri popicari. Foarte bine, veţi zice, dar din felul cum a fost pregătit primul concurs de verificare, desfăşurat nu de mult pe arena Voinţa din Capitală, reiese clar că federaţia nu-şi face griji în legătură cu viitoarele întreceri. Este suficient să arătăm că de la acest important concurs au lipsit majoritatea membrilor colegiului de antrenori, care urmau, pe baza însemnărilor făcute asupra evoluţiei concurenţilor, să stabilească — împreună cu antrenorii lotului — un program de pregătire pentru selecţionaţi, pe următoarele 2—3 luni. Deziluzia a fost şi mai mare însă cînd, cercetînd rezultatele înregistrate, am numărat pe degete sportivii care au corespuns aşteptărilor. Restul (în special fetele) au dovedit o imprecizie îngrijorătoare în lansarea bilei. Majoritatea concurenţilor au „motivat" slaba lor comportare prin faptul că... nu au ştiut de existenţa acestui concurs şi, în consecinţă, nu s-au pregătit! Antrenorii nu i-au putut acuza de comoditate, întrucît unii sportivi au arătat că adresele federaţiei sînt ţinute săptămîni întregi în sertare de organele sportive locale. În cronica concursului am demonstrat inutilitatea verificării de la Bucureşti, pentru care s-a cheltuit o sumă bunicică de bani. Semnalele de alarmă l-au enervat mult pe antrenorul lotului feminin, Alexandru Andrei. El a sărit în sus, spunîndu-ne: *„Ne descurajaţi sportivii şi, apoi, nu cunoaşteţi precis situaţia. O serie de sportive sînt indisponibile, iar altele au nevoie de odihnă. În lipsa lor, ce pretenţii aveţi la jucătoare de valoare modestă?"* Chipurile, arătînd jucătoarelor greşelile comise la „izolate" sau „plin", le... descurajăm. Ce a făcut antrenorul Alexandru Andrei? Cum le-a stimulat el pe arădencele Voichiţa Babuţiu şi Ileana Antal (care au obţinut, prin pregătiri serioase, aproape zilnice, dreptul de selecţie în lotul pentru întîlnirea cu reprezentativa Ungariei)? Trimiţîndu-le acasă? În schimb, au fost reţinute Crista Szöcs (soţia secretarului federaţiei) şi Ana Marcu din Bucureşti, care deşi beneficiaseră de condiţii speciale de antrenament, se clasaseră în urma celor două sportive din Arad! Pentru edificare: ...7. Voichiţa Babuţiu 392 p.d. (media a două jocuri), 8. Ileana Antal 383 p.d., 9. Crista Szöcs 378 p.d., 10. Ana Marcu 375 p.d.

Mai trebuie spus că forul de resort şi-a îndreptat în ultima vreme atenţia numai spre 6—7 jucătoare, cărora li s-au creat, ca la nişte „fetiţe răsfăţate", tot ce au vrut şi n-au vrut.

Revenind la ultimul concurs de verificare sîntem nevoiţi să-l contrazicem — din nou — pe antrenorul Alexandru Andrei. Pentru ce avea nevoie de odihnă Cornelia Moldoveanu? Racolată de la clubul Rapid şi adusă la echipa Voinţa (pe care o antrenează acelaşi Alexandru Andrei), ea a stat pe tuşă aproape un sezon, deoarece clubul feroviar nu i-a dat dezlegarea. Apoi, concursul de verificare a avut loc la o săptămînă după turneul întreprins în R.D.G. Cît priveşte pe Elena Trandafir, aceasta ne-a declarat că n-a luat parte la concurs întrucît era neantrenată şi nu voia să se facă de ruşine. Mai departe. Cum pot fi cotate ca jucătoare de valoare modestă recordmana şi fosta campioană a ţării, Maria Stanca, sau Ilse Schmidt, care au vechi state de activitate în lotul reprezentativ? Dimpotrivă, cum pot fi apreciate măcar mulţumitoare trei rezultate peste 390 p.d. şi restul sub 380 p.d., cînd marea majoritate a jucătoarelor participante la ultima reuniune de verificare au depăşit de mai multe ori, pe aceeaşi arenă, rezultatul de 400 p.d.?

Toate acestea s-au petrecut sub privirile îngăduitoare ale secretarului F.R.P., Ladislau Szöcs, şi a mai multor membri ai vechiului birou federal.

Am scris aceste rînduri cu intenţia de a contribui la crearea unui climat prielnic în procesul de selecţie şi pregătire a sportivilor vizaţi pentru viitoarele confruntări internaţionale. Sperăm că, în noua lui componenţă, după recenta Conferinţă a federaţiei, biroul F.R.P. va lua măsuri care să ducă la o înţeleaptă muncă de selecţie şi pregătire a loturilor reprezentative.

TR. IOANIŢESCU

Cum facem cunoscute valenţele sociale ale sportului?

În ultimii ani, activitatea sportivă de masă din ţara noastră a continuat să se dezvolte. A crescut numărul cetăţenilor, în special al tinerilor, care au îndrăgit şi practică în timpul liber diferite forme ale exerciţiilor fizice.

Se constată, totuşi, că în această direcţie există încă multe rămîneri în urmă, că în unele întreprinderi, la sate şi — mai ales — în şcoli, procentul celor care practică exerciţiile fizice şi sportul este foarte redus, cu mult sub cerinţele pe care aceste activităţi sînt chemate să le îndeplinească în viaţa societăţii contemporane.

În Salutul C.C. al P.C.R. şi Consiliului de Miniştri, rostit de tovarăşul LEONTE RĂUTU la recenta Conferinţă pe ţară a mişcării sportive, se arăta că: **„Dezvoltarea largă a sportului de masă presupune deplina înţelegere a rolului social al sportului, a importanţei sale în societatea noastră. Cu cît activitatea sportivă cunoaşte o amploare mai mare, cu atît se îmbunătăţesc caracteristicile biologice ale poporului. Sportul înseamnă sănătate şi călire fizică, energie şi capacitate sporită de muncă, înseamnă recreere şi destindere, compensarea eforturilor intelectuale tot mai mari solicitate omului zilelor noastre".**

În aplicarea preţioaselor indicaţii ale partidului şi statului nostru cu privire la necesitatea dezvoltării continue şi multilaterale a educaţiei fizice şi sportului de masă, un rol însemnat revine propagandei sportive, convingerii maselor largi de oameni ai muncii, a întregului tineret despre utilitatea practicării exerciţiilor fizice şi sportului, despre importantele valenţe sociale ale acestei activităţi.

În acest domeniu al propagandei sportive au fost iniţiate,e drept, unele acţiuni pe plan central care şi-au dovedit eficienţa, contribuind la popularizarea largă a foloaselor exerciţiilor fizice şi sportului. Se înscriu, printre aceste acţiuni, o serie de conferinţe despre relaţiile sport-sănătate sau alte teme asemănătoare, care au fost trimise — şi expuse — în toate regiunile. Notăm, de asemenea, simpozioanele care au avut loc, afişele editate în acest scop, ca şi unele din lucrările apărute sub îngrijirea Editurii de specialitate — toate acestea propunîndu-şi — şi într-o oarecare măsură reuşind — să convingă pe cît mai mulţi oameni ai muncii că practicarea exerciţiilor fizice şi sportului este, înainte de orice, o importantă cerinţă a vieţii noastre sociale. Preocupări sporite în această direcţie manifestă în ultimul timp şi Radiodifuziunea, Televiziunea şi studiourile cinematografice, care au introdus în tematica lor această problemă şi au realizat unele producţii — rubrici şi emisiuni speciale, scurt-metraje, documentare, diafilme pentru proiecţii în şcoli ş.a. — care reprezintă importante contribuţii la obişnuirea oamenilor muncii cu mişcarea în aer liber, cu exerciţiul fizic, cu sportul. Se cuvine, de asemenea, apreciate unele acţiuni organizate pe plan orăşenesc sau regional la Braşov, Sibiu, Arad, Bacău, Craiova sau Bucureşti.

Este însă limpede că s-a făcut, totuşi, prea puţin, că eficienţa propagandei îndreptate în direcţia convingerii maselor de utilitatea practicării exerciţiilor fizice şi sportului este încă foarte scăzută. De ce acest lucru? În primul rînd, pentru că multe consilii teritoriale, cluburi sau asociaţii sportive nu acordă atenţia corespunzătoare acestui important obiectiv, dovedind astfel şi o neînţelegere a sarcinilor fundamentale ce revin mişcării noastre de cultură fizică şi sport. Trecute în mod cu totul greşit pe un plan secundar, aceste probleme ale propagandei sportive nu sînt analizate, foarte puţini activişti fiind angrenaţi în rezolvarea lor. Sînt „flori rare" iniţiativele în acest domeniu. Mai mult decît atît, în unele cazuri (Oradea, Cluj, Constanţa, Piteşti etc.), nu există nici măcar preocuparea de a valorifica materialele de propagandă editate pe plan central.

În ultimul timp, ziarul „Sportul popular" a criticat numeroase organizaţii sportive pentru faptul că nu se ocupă nici de popularizarea competiţiilor cu caracter republican. Cu atît mai puţin se poate vorbi, în cazul acestor cluburi sau asociaţii, de o muncă de propagandă pentru convingerea cetăţenilor din oraşele respective că exerciţiile fizice înseamnă sănătate, o necesară reconfortare a organismului, recreere şi destindere.

Ce trebuie să facem? Fără îndoială că se impune impulsionarea propagandei sportive. Sindicatele, organizaţiile U.T.C., Sfaturile populare sînt chemate să-şi aducă o cît mai mare contribuţie în această direcţie. Este, de asemenea, necesar ca în consiliile teritoriale, în cluburile şi în asociaţiile sportive munca de propagandă să fie aşezată la locul ce i se cuvine, în centrul preocupărilor întregului activ salariat şi obştesc, şi nu lăsată ca pînă acum, de cele mai multe ori, în sarcina unui singur activist. Pentru îndeplinirea complexelor sarcini ale acestei munci de convingere a cetăţenilor despre utilitatea şi binefacerile practicării exerciţiilor fizice şi sportului trebuie ca toate organele şi organizaţiile de masă, toţi factorii care au atribuţii în domeniul educaţiei fizice şi sportului să conlucreze eficient, să depună eforturi sporite, să dovedească mai multă perseverenţă şi iniţiativă. Totodată, este mai mult ca oricînd nevoie să atragem în această muncă un număr mai mare de specialişti din diferite domenii de activitate — medici, profesori, pedagogi, oameni de artă şi cultură etc.

În toată această activitate se cere o deplină înţelegere a sarcinilor trasate de partid mişcării de cultură fizică şi sport din ţara noastră, se cere multă pasiune, pricepere şi răspundere. Este pentru oricine o misiune de cinste, de a convinge cît mai mulţi tovarăşi de muncă sau de învăţătură, tineri sau vîrstnici, că sportul le dăruieşte mai multă sănătate, mai multă vigoare şi optimism.

Creşterea conţinutului muncii de propagandă, a eficienţei acesteia reprezintă o sarcină deosebit de însemnată. Pentru a o îndeplini la nivelul cerinţelor actuale trebuie, printre altele, să asigurăm muncii de propagandă un caracter concret şi, ceea ce este foarte important, permanent.

Un afiş pe care scrie la modul absolut general „Practicaţi sportul!" are, desigur, o valoare mobilizatoare redusă. O conferinţă în care, de asemenea, se va vorbi la general despre influenţa practicării exerciţiilor fizice şi sportului — fără a se arăta concret cum, în ce măsură, în ce condiţii ş.a. — nu va convinge pe nimeni să vină pe terenul de handbal sau volei, sau să facă, la domiciliu, gimnastică de înviorare, să se înscrie pentru prima excursie sau pentru primele întreceri ale campionatului asociaţiei sportive.

La fel de important — hotărîtor pentru creşterea eficienţei este şi caracterul permanent pe care trebuie să-l imprimăm acestei munci de convingere a oamenilor muncii. Dacă, de exemplu, vom organiza o dată — cu ajutorul cabinetului medical — o discuţie utilă, convingătoare despre binefacerile sportului şi apoi luni de zile nu vom mai iniţia nici o altă acţiune, se cheamă că am făcut o treabă pe jumătate, sau nici măcar atît. Trebuie să desfăşurăm permanent această muncă de convingere, să insistăm, să ne adresăm colectivului, dar şi fiecărui tînăr în parte, să urmărim consecvent deplina convingere a cetăţenilor şi să cunoaştem în mod real rezultatele acestei activităţi.

Este, de asemenea, foarte important să avem în vedere modul în care desfăşurăm această muncă de convingere, complexitatea mijloacelor şi metodelor care pot asigura o eficienţă crescută propagandei sportive. Să folosim, pentru aceasta, forme cît mai plăcute, interesante, variate — întîlniri cu oameni de ştiinţă, simpozioane cu participarea sportivilor fruntaşi, discuţii pe teme medicale, concursuri, vitrine sau panouri, expoziţii de fotografii, opinii transmise prin staţiile de amplificare, vizionări de filme sau documentare sportive şi multe asemenea acţiuni.

Nu este însă suficient să desfăşurăm o susţinută muncă de convingere a oamenilor să practice exerciţiile fizice şi sportul. În aceeaşi măsură trebuie să ne îngrijim să asigurăm acestora largi posibilităţi de participare la diferitele activităţi sportive. Este necesar ca, împreună cu sindicatele şi organizaţiile U.T.C., asociaţiile sportive să acorde toată atenţia formelor simple, larg accesibile de practicare a exerciţiilor fizice, să organizeze o intensă activitate în domeniul turismului sportiv, să amenajeze baze sportive simple, dotate cu material şi echipament, care să fie puse la dispoziţia cetăţenilor dornici să facă sport.

Zilele calde, frumoase, de vară, îndeamnă la drumeţie, la mişcare în aer liber, la întreceri sportive. Să convingem cît mai mulţi tineri şi vîrstnici să folosească din plin acest sezon pentru a practica exerciţiile fizice şi sportul. Îi aşteaptă stadioanele şi terenurile de volei, handbal sau baschet, bazinele de înot, centrele de sporturi nautice, cabanele din vîrful munţilor. Pretutindeni, prietenia cu exerciţiul fizic, cu sportul, se va transforma curînd într-un plus de sănătate, voioşie, robusteţe fizică, în zile şi săptămîni pline de multe şi minunate satisfacţii. Ce-ar fi să încercăm — chiar de azi — să descoperim aceste puternice izvoare de sănătate şi viaţă?

DAN GÂRLEŞTEANU

UN TITLU – O... SUTĂ DE LEI!

Traian Voronca este un bun şahist. Anul trecut el a cucerit chiar titlul de campion al regiunii Suceava. O performanţă pe care a ţinut cu orice preţ (vom vedea cît a fost „preţul") s-o reediteze. Dar, iată că atunci cînd se aştepta mai puţin, unul din adversari îi strică toate socotelile. Aurel Prandea, din Rădăuţi, are – după patru ore de joc – poziţie de cîştig. Conform regulamentului, el lasă mutarea în plic şi pleacă, lăsîndu-l pe Voronca neconsolat de pierderea şanselor de a deveni, din nou, campion al regiunii.

Dar Voronca a găsit soluţia pe care zadarnic o căutase la masa de joc. Ce credeţi că i-a dat prin cap?

A ţîşnit după adversar, l-a găsit şi l-a... invitat la restaurant. După cîteva pahare, Voronca a pus deschis problema: **„Vreau să cîştig neapărat campionatul. Ajută-mă! N-am să uit!" şi i-a strecurat în buzunar o hîrtie de 100 de lei (!?).**

Prandea, om... milos, a luat suta, s-a dus la club, a deschis dulapul, a luat plicul cu mutările întrerupte şi a dat altă mutare. Voronca avea, din nou, deschis drumul spre titlu.

Şi, totuşi, n-a cîştigat! Poate la anul... Ba nu, la anul nu se poate. Nici la ediţia viitoare. Pentru că şi el, şi Prandea, au fost suspendaţi – pe timp de doi ani – din activitatea competiţională. Frumoasă „remiză", n-avem ce zice!...

AŞA E ŞI LA... LONDRA!

În comuna Ciorani, din raionul Mizil, peste 1 400 de tineri au desfăşurat în ultimii ani o frumoasă activitate sportivă. De fiecare dată, asociaţia Spicul a... recoltat succese la atletism, gimnastică, fotbal, trîntă, cucerind numeroase titluri sau locuri fruntaşe în campionatele raionale sau regionale.

Toate bune pînă într-o zi, cînd pe terenul de sport a început construirea unei brutării!

Nu ştim dacă chiar nu se mai găsea alt loc. Ştim însă că era de datoria Sfatului popular să se îngrijească de repartizarea unui alt teren pe care cei peste 1 400 de tineri amatori de sport să-şi poată continua activitatea.

În loc de o asemenea decizie, iubitorii sportului au primit un original răspuns: **„Ce vreţi? habar n-aveţi voi, brutării sînt şi în centrul... Londrei. De ce n-am face şi noi la fel?"**

Foarte bine, dar n-au aflat încă edilii din această comună că la Londra nu s-au desfiinţat stadioane ca să se facă brutării?

Mai bine lăsaţi erudiţia (?!) şi citiţi Hotărîrea care reglementează problema bazelor sportive! Hotărîrea pe care – cu gîndul la brutăriile Londrei – aţi încălcat-o, tovarăşi de la U.R.C.C.-Mizil şi de la Sfatul popular al comunei Ciorani.

Şi să ne spuneţi şi nouă cum aţi rezolvat cu terenul de sport!...

SURPRIZE PLĂCUTE LA CABANA STRAJA

Pasionaţii turismului includ deseori în itinerariile lor drumul spre cabana Straja. La frumuseţea de nedescris a locurilor s-a adăugat acum un alt punct de atracţie: terenul de sport!

Iată, într-adevăr, un lucru plăcut. La Straja, se poate juca – şi se joacă mai toată ziua – volei şi chiar fotbal. Cabanierul Petre Aron, un entuziast amator de sport, a rezolvat de curînd şi problema organizării concursurilor de tenis de masă.

Mulţi din oaspeţi l-au felicitat pentru aceste iniţiative. Facem şi noi acelaşi lucru...

„VACANŢA"

Nu e vorba de binemeritata vacanţă a elevilor sau studenţilor, nici de cea din concediile de odihnă petrecute pe litoral sau la cabanele de pe vîrf de munte.

La Focşani, vacanţa are alte sensuri, alte dimensiuni şi alt conţinut. Bineînţeles, este vorba de sport..

De cînd a venit vara, nu s-a mai organizat aproape nici o competiţie de volei, atletism, fotbal etc. Nu e un record. El aparţine boxului. Ultima gală – acum un an!

Să fi plecat, oare, în vacanţă şi iniţiativa, pasiunea şi, mai ales, răspunderea activiştilor sportivi din Focşani? Aşa se pare. Cu atît mai mult – cu cît aflăm, de la corespondentul nostru, că terenul de fotbal continuă să se afle în aceeaşi stare de degradare, că tribuna „smulsă" de furtună acum trei ani n-a mai fost reconstruită, dar că – în schimb – materialele stau aruncate peste tot, că bazinul de înot a intrat, acum în plin sezon, în... reparaţie şi dacă toate merg cum trebuie o să se poată înota prin luna octombrie. Dacă s-or găsi amatori...

Ce-ar fi să consemnăm finalul acestei „vacanţe" nedorite în sportul focşănean?

Rubrică redactată de **VALERIU CHIOSE** şi **DAN GÂRLEŞTEANU** după scrisorile corespondenţilor noştri